

höst 2009

Agblé

nyhetsbrev

Åsas reseberättelse • Kallelse till årsmöte • Brev från rektorn

Några tankar från Eva

Nu faller höstlöven och trots att det bara är några månader sedan jag i sällskap med Åsa besökte CRASE och Dunyo så känns det länge sedan. Jag önskar att det var enklare, billigare, att hälsa på. Gå stigen upp till skolan och titta in i ateljéerna, sitta en stund hos tjejerna som syr och gå en sväng bland de traditionella snickarbänkarna där grabbarna sågar och snickrar. Ta följe med Fili längs stigen genom byn, hälsa på de man passerar, familjer som förbereder middagen i sina enkla lerhus. Sitta en stund i kvällningen på Filis veranda medans fofon bankas, veden huggs och elden tänds. Fili täljer lite på en slev och en av tjejerna sätter sig och virkar på kanten till verandan. Barnen springer omkring och leker.

Ibland kan jag känna tvivel över den struktur som vi underbygger genom att driva ett biståndsprojekt. Jag ifrågasätter mitt engagemang, vad det leder till, vilka roller som skapas när man är i en givar- och mottagarrelation. Jag erkänner att jag tvivlar ibland. Men tvivlet försvinner varje gång jag träffar tidigare elever från CRASE. Det är inte alltid lätt för dem att etablera sig på arbetsmarknaden, vissa lyckas kanske inte, men många lyckas. Det är de som är beviset för att det vi här i Sverige bidrar med gör skillnad, har betydelse. Under mitt besök i somras kom några "gamla" elever från CRASE och hälsade på mig. De gick på skolan när jag var där för min fältstudie i socialantropologi. Nu visade snickareleven stolt upp fotografier på vackra möbler han snickrat på beställning. Jag träffade också några tidigare sömmerskeelever. En utav dem, en tjej från Dunyo, den lilla byn nedanför skolan, hade precis fått arbete som sylärare på en ny yrkesskola som byggs i Bala (en by inte så långt från CRASE). Både lärare på CRASE och bybor var oerhört stolta över att en "gammal" elev från CRASE fått arbete som lärare på den nya skolan. Vad det kommer att innebära för CRASE att "fransmännen" bygger en liknande skola så nära får tiden utvisa.

Jag tror ändå att det är sunt att reflektera både över positiva och negativa effekter av bistånd. Att inte bara köra på som vanligt utan att stanna upp och analysera över hur det vi gör påverkar andra. Det är enda sättet att utvecklas, att växa. Min förhoppning är att vår relation, svenskar och togoleser innebär att vi växer tillsammans. Att det vi gör kan bidra till ett bättre liv för bägge sidor.

Miagadogo, (vi ses snart igen)

Eva Nilson, ordförande i Svenska Togoföreningen

Svenska Togoföreningens mailadress:
kontakt@svenskatogoforeningen.se

Brev från C.R.A.S.E. rektor

Fru (ordförande),

Det är med glädje jag skickar detta brev med nyheter från centret.

Ta först emot våra varma hälsningar till Svenska Togoföreningens alla medlemmar. Vi hoppas att er återresa i juli gick bra.

Vi återupptog aktiviteterna på centret, efter sommarlovet, den 21 september. Vi har haft 17 elever som har genomgått examination i Kpalimé. Av dessa 17 klarade 100% proven. Ett kort på eleverna bifogas detta brev.

Gällande examensfest och diplomutdelning saknar vi medel för detta. Er stöd i detta välkomnas.

Tillsammans med personalen tackar vi er hjärtligt för allt stöd ni ger till centrets utveckling. Vi räknar starkt med Svenska Togoföreningens hjälp med att lösa problemen på centret.

Med förhoppning om att snart höra av er säger vi på återseende och lovar att återkomma i slutet av året med en rapport över aktiviteterna.

Välkommen på årsmöte i Stockholm!

**Kallelse till årsmöte i Svenska Togoföreningen,
Lördagen den 7 november kl 13:00, 2009,
Ringvägen 83 i Stockholm**

Vägbeskrivning: Ringvägen 83 finner vi mitt emot Eriksdalshallen nära Skanstull på Södermaln.

Kommunal transport: Tunnelbana till Skanstull, uppgång mot Ringvägen, följ Ringvägen till fots ca 500 m (förbi gatukök, apotek mm) portkod 1848.

Ingela Fransson ordnar något ärbart så anmäl gärna att du kommer till henne via Ingela.Fransson@Stockholm.hsb.se eller via föreningens mejladress: kontakt@svenskatogoforeningen.se

Det går även utmärkt att meddela om det är någon punkt som ska upp på agendan utöver sedvanliga årsmötesförhandlingar.

Med vänlig hälsning

Eva Nilson, ordförande i Svenska Togoföreningen
evanilson@hotmail.com

Tel: 0707-290 298, 0325-420 09

Komma tillbaka

Den 20:e mars 1995 packade vi in resväskor, rygsäckar, korgar, trummor och sexton svenskar i minibussen som, efter tre månader på CRASE, skulle ta oss till Lomé och flyget tillbaka till vardagen igen. Jag såg fram emot att komma hem till rinnande vatten och välbekant mat igen, men det var ändå med en uns vemod jag lämnade skolan. Den hade varit centrum i livet under tre månader och det kändes osannolikt att jag nånsin skulle återvända dit igen.

Sen den dagen har en liten längtan om att återse bergen, byarna och människorna smugit sig på mig. Efter 14 år var den tillräckligt stark för att inte längre kunna ignoreras och jag bestämde mig för att det var dags att återvända.

Biljetterna bokades och sen blev det en lång och nervös väntan innan det var dags för avresa. En annan resa den här gången, två veckor i stället för tre månader. Två personer i stället för 16. Drygt 30 år gammal mot 19 år. Två små barn (1,5 och 4 år) och en make att längta efter.

När planet landade i Lomé undrade jag ett kort ögonblick vad jag gett mig in på; lämnat mina små på andra sidan jorden för att bege mig till ett land med tropiska sjukdomar, livsfarlig trafik, risk att bli rånad, farliga djur och så vidare... Jag kände mig inte alls så kaxig och världsvan som jag tyckte mig vara den där gången för 14 år sedan. Ut i bekmörkret tog vi oss och hittade fram till hotellet. Jag hade åkt ifrån min ficklampa, så Eva fick sig ett gott skratt. Den natten åskade och blixtrade det så vi trodde att hotellet skulle gå i bitar, kallt var det också och den där känslan i magen som ifrågasatte hela meningen med detta återkom (och inte gjorde det saken bättre att Eva tyckte det var jättevarmt och undrade om jag inte hade feber och malaria...). Men när vi stängt av luftkonditioneringen blev det varmt och skönt och i alla fall jag sov några timmar.

Dagen efter reste vi upp till CRASE. Jag mindes vägen som mycket längre än vad den var. Det var ju en så mycket större omställning senast jag var nere, att för första gången uppleva ett land som Togo. Den här gången kändes samhället bekant och faktiskt lite som hemma.

Efter ett depåstopp i Kpalimé som innefattade lunch hos Jawo med familj och en hysterisk shoppingrunda så kom vi då äntligen upp till Dunyo och CRASE. Senast jag var här var berget kalt och skolan syntes från vägen mellan Adamé och Dunyo men den här gången var berget

täckt av grönska och av skolan syntes ingenting. Men den var där! Välbekanta ansikten mötte oss och det kändes befriande att äntligen vara på plats, efter två dagars resa. Tvivlen skingrades.

Vi installerade oss och de första dagarna blev det många formella möten och besök i ateljéerna men när det var avklarat kunde vi göra det vi ville; vandra runt i byarna, hälsa på folk, åka till Kpalimé och bara vara. Byarna var sig lika sen sist jag var här; ingen el, långt att hämta vatten, undermåliga vägar och byborna lever ett liv med ett ständigt pusslande av olika sysselsättningar för att få ihop en slant till familjen. På ytan var samhället förändrat; det var fler mobiltelefoner, tjugiga bilar och en del stora fina hus. I Kpalimé var det mer kommers, backpackers och överlag var det en öppnare och tryggare stämning i landet. Det var färre militärer, kontroller, vapen och vi väckte inte särskilt stort intresse från myndigheternas sida. Men likväl kvarstår det faktum att bybor i Dunyo lyssnar på Ghanesisk radio och kort konstaterar att Togo inte är fritt.

En stor glädje med att komma tillbaka till Togo efter att de senaste 14 åren ha suttit på åtskilliga års- och styrelsemöten och diskuterat vad föreningens pengar ska användas till och vilken nytta vi gör, var att träffa tidigare elever från CRASE. Den utbildning de fått på skolan har gett dem en möjlighet att driva ett snickeri, en smedja, sy upp kläder eller fläta hår vilket ger en inkomst och en möjlighet att försörja sig själv och familjen. Detta gjorde mig väldigt glad. För många enskilda individer har skolan och utbildningen de fått där gett dem en möjlighet att förändra sina liv.

Efter våra 11 dagar i Togo var det så dags att ta farväl igen, tiden gick fort samtidigt som längtan efter barnen gjorde att det kändes skönt att få åka hem igen. Med mig tog jag alla möten med fantastiska eldsjälur, samtal om livet, Sverige och Togo, alla barn som är så öppna, nyfikna och som fick bli substitut för mina egna under dessa dagar och massor av bilder i huvudet på bergen, byarna, människorna... Att vara i Togo ger en distans till det vanliga livet, det väcker tankar om vår livsstil och ger en enorm respekt för alla de som lever under helt andra omständigheter än vi är vana vid. Jag är enormt glad att jag åkte tillbaka!

Sylärrarinnan Adidja pensioneras

Det blir ett stort tomrum som ska fyllas när Madame Adidja pensioneras i slutet av 2009. Under sin tid på CRASE har hon varit en otrolig förebild för sina elever. Hennes yrkesskicklighet är vida känd och hennes elever har haft en stor förmån att ha henne som lärare. Vi i Togoföreningen är tacksamma för alla år som hon bidragit till ungdomarnas yrkeskunskap. Vi önskar henne lycka till i fortsättningen och är oändligt tacksamma över att fått lära känna henne.

Gåvoredovisning

1 oktober 2008–30 september 2009

Agneta Widegren, Hässelby	200
Alf Brodin, Mölndal	700
Angelica Olofsson, Grillby	300
Ann-Marie Svensson, Gustafs	1 000
Birgitta Fredriksson, Sollentuna	1 000
Birgitta Svensson, Tråvad	800
Björn Ericson, Borlänge	200
Bo Karlstens, Grycksbo	400
Catarina Svensson, Eskilstuna	800
Dag Svensson, Vara	1 000
Elving o Maj-Lis Falck, Molkom	200
Eva Nilsson, Månstad	782
Fornby folkhögskola, kamratförbundet	4 462
G o K-A Kamperin, Molkom	800
Gunilla Forssander Karlsson, Molkom	600
Helmi Franklin, Kista	1 000
Håkan Franklin, Karlstad	1 200
Indira Sundvidsson, Brunflo	100
Ingela Fransson, Stockholm	1 200
Inger Raaby, Bastuträsk	300
Internationella nämnden, Mora folkhögskola	25 000
Karin Bertilsen, Säffle	700
KG Mattsson, Väddö	400
Lena Olsson, Vänersborg	500
Lennart Winberg	600
Margareta Matsson, Leksand	1 200
Maria o Peter Wichers, Ulricehamn	300
Micael Persson, Rottneros	200
Per Andersson, Tystberga	250
Sofia Ek, Uddevalla	500
Susanne Ljung Adriansson, Hållnäs	500
Thomas Wallmark, Söderbärke	400
Ulf o Gunnel Källstedt, Malmköping	200
Totalt insamlade medel	47 794

Utgifter samma period

Bidrag till lärarlöner och pensioner	47 160
Postgiroavgifter	990
Porto AGBLE	782
Summa utgifter	48 932
Behållning 31 september 2009	66 298

Lätt att bidra med autogiro

Du kan betala in till Svenska Togoföreningen regelbundet via autogiro om du vill. Om du gör betalningar via Internet så kan du själv ordna regelbundna betalningar till Svenska Togoföreningens bankkonto på Nordea nr 9960-4206738447.

Annars kan du beställa en autogiro-överföring av din bank. Antingen till ovannämnda bankkonto eller till plusgirokonto nr 673844-7.

Vi kan dock inte se vem som har betalat in, så det är bra om du meddelar oss hur mycket och hur ofta du överför pengar via autogiro. Meddela detta till kassören Ann-Marie Svensson, tfn 0243-24 20 26 eller e-post ann-marie.svensson@fc.jak.se.

Ditt bidrag gör nytta!

Maila till föreningen

Har du någon idé, tanke, åsikt eller fundering? Står det fel i adressen på kuvertet till dig? Vad det än är så kan du lätt kontakta styrelsen via mail: kontakt@svenskatogoforeningen.se alternativt: evanilson@hotmail.com. Har du någonting som du vill ha med i ett nummer av Agble? Ett minnesvärt foto från skolan, en liten text om ditt besök i Togo eller en bild från en insamling till Svenska Togoföreningen så skicka det gärna till någon av mailadresserna!